

TURNUL VEGHETOR

Vestirea Prezentei Lui Christos

"Păzitorule, Cât Mai Este Din Noapte?

Iacă soseste dimineața, dar intunecoasă ca
noaptea! Isaia 21: 11, 12.

D. CHR. 1919 — D. A. 6047.

VOL. II 15 AUGUST, 1919 NO. 8

CONȚINUTUL

Comori depuse în ceruri	115
Balsamul vindecător pentru inimile zdro- bite. Tesauri cari le depunem în ceri	115
Incurajare spre credincioșie	116
Călători Cerești aproape de casă	117
Legea Creaturei Nouă	117
Continuarea din Volumul al 6-lea cap 3.	118
Sanctificat sau sfântit prin adevăr	118
Agitațiune nu sanctificare	119
Cel ce vindecă toate durerile tale	121
Indreptățirea are a fi cufundată în sanc- tificare	123
Christos ni s'au făcut rescumpărare	126
Intrebările din Volumul al 6-lea cap. 3.	127

STANCA VÂRSTELOR
Ait fundament nime nu
poate pune.
O RESCUMPARARE
PENTRU TOȚI

Po pământ strimțorare a neamurilor cu nedumerire; mugind marea (masele de popoare neliniștite, pe-
multămite) de aguduirea valurilor; că oamenii sufletul își vor da de frica celor ce vor să vie peste pământ
(societăți); căci puterile ceriurilor (eclesiasticul, religiunile) vor fi aguduite, astfel voi când veți vedea la
cestea, ridicat capetele și bucurați-vă că s'a apropiat răscumpărarea voastră.—Marcu 13:29. Luca 21:25,31.

ACEST JURNAL SI MISIUNEA LUI

ACEST Jurnal e unul din primii factori ori instrument în sistemul instrucției scripturale sau "Extinderea Seminariei Scripturei". El e cu totul și exclusiv devotat la lămurirea Adevărului Scriptural și Magnificarea Cunoștinței Creștine. El nu numai servește ca o mână de ajutor unde Studenții Bibliei (necooniderat sectele la care ei aparțin) să adună la studierea Cuvântului Divin, dar el e deasemenea un mijloc să deslușească puncturile și subiectele până aci dificultuoase și conflicte, ușorând calea cercătorilor de Biblie la armonizarea Scripturilor.

Acest Jurnal stă firm pentru apărarea singurului fundament a Speranței Creștinului, acum fiind așa general respins.—Rescumpărarea prin sângele, prețios a "Omului Christos Isus, care s'a dat însuși pe sine o Rescumpărare (un preț corespunzător, un locuitor) pentru toți." (1 Petru 1:19. 1 Tim. 2:6) Clădind în sus pe acest fundament sigur aur, argint și pietre scumpe (1 Cori. 3:11-15. 2 Petru 1:5-11) Ale Cuvântului Dumnezeu. Mai departe misiunea lui e să "Facă pe toți să vadă ce e împărtășirea Misteriului care ... a fost ascuns în Dumnezeu... cu intenția că înțelepciunea lui Dumnezeu cea de multe feluri să fie dată acum prin Biserică la cunoștință."—Care în alte Vârste n'au fost făcute cunoscut fiilor oamenilor după cum sunt acum descoperite. "Făcându-se cunoscut taina voinței sale, potrivit gășirei Sale cu cale pe care mai dinainte și-a pus-o în gând. Pentru întocmirea împlinirii timpurilor cuvenite, să-și adune toate în Christos cele din cer și cele de pe pământ; într'insul"—Efes 3:5-9, 10. 1:8-10.

Acest Jurnal stă liber de toate părțile, sectele și crezurile omenesti, pe când să sârguește să aducă din ce în ce mai mult fie care articulațiune și cuvântare la deplină subiecțiune la voia lui Dumnezeu în Christos, cum e expresată în Scripturi. El e astfel liber să declare cu îndrăzneală ori ce Dumnezeu și Domnul a vorbit cu înțelepciunea divină permisă nouă să înțelegem. Atitudinea lui nu e dogmatică dar confidențială pentru că noi știm ce și unde afirmăm, bazându-ne cu neîndoită credință promisiunile sigure ale lui Dumnezeu. El e ținut ca și o încredere a fi întrebuițat numai în serviciul lui Dumnezeu, pentru învățarea Cuvântului Său, pentru clădirea poporului Său în cunoștință și harurile spirituale. Și noi nu numai invităm pe cetitorii noștri, dar îi îndemnăm să examineze toate cuvântările lui Cuvântul Divin infalibil care referențe sunt continual făcute să ușureze aceste cercări.

PE NOI SCRIPTURA CLAR NE INVATA

Că biserica e "Templul Viului Dumnezeu"—mai ales "Maestria Sa", că construcția ei a fost în progres dealungul Vârstei Evangheliei—de când Christos a devenit Rescumpărătorul lumii și Alcasă Pentru Unguiulară la Templul Său, prin care, când e sfârșit, binecuvântarea lui Dumnezeu va veni "la toate popoarele," și ei vor afla intrarea la El.—1 Cor. 3:16, 17. Efes 2:20. 1 Moise 28:14.—Gal. 3:29.

Că în vremea de acum pilirea, formarea și lustruirea credincioșilor consacrați, în Ispășirea lui Christos pentru păcat, progresează; și cind ultima a acestor "pietre vii" "alese și prețioase," vor fi făcūți gata, atunci marele Măestru le va aduce laolaltă în Învierea Dintăi; și Templul va fi umplut cu gloria Sa, și va fi locul de întâlnire între Dumnezeu și oameni dealungul Mileniului—Apocalipsul 15:5-8.

Că fundamentul Sperantei, pentru Biserică și Lume, zace în faptul că "Isus Christos, prin harul lui Dumnezeu, a gustat moartea pentru fiecare om". "O Rescumpărare pentru toți".—Ebrei 2:9. Ioan 1:9. 1 Tim 2:5-6.

Că Speranța Bisericii e aceea că ea să fie ca Domnul ei, "vedea așa precum El este," fi "părtasi de natura divină," și împărtășitor la gloria Lui ca împreună-mostenitorii Lui.—1 Ioan 3:2 Ioan 17:24 Rom 8:17 2 Petru 1:4.

Că Speranța pentru lume zace în binecuvântările cunoștinței și ocaziunii care să fie aduse la toți de împărțirea lui Christos Milenială—Restatornicirea a toate ce au fost pierdute în Adam, la toți viitorii și ascultătorii, în mănunchi glorioșului Rescumpărător și glorioșului Sa Biserică—pe când toți nesupușii și stricații dimpreună cu toți făcătorii de rele pentru etern distrusi.—Fapte 3:19-23.

The Watch Tower Editorial Committee:

This journal is published under the supervision of an Editorial Committee, at least three of whom have read and approved as truth each and every appearing in these columns. The names of the Editorial Committee are: J. F. Rutherford, W. E. Van Amburgh, F. H. Robison, Geo. H. Fisher, W. E. Page.

Comitetul Editorial a Turnului Veghetor:

Acest Jurnal e publicat sub supravegherea unui Comitet Editorial, cel puțin trei din cari au citit și aprobat fie care articol apărut în aceste coloane. Numele Comitetului este: J. F. Rutherford, W. E. Van Amburgh, G. H. Fisher, F. H. Robison, W. E. Page.

Abonamentul pe an (înainte) \$1.00
Un Exemplar 10c

Adresa: 924 Seminole Street, Detroit, Mich.

SPRE OBSERVARE.

Toți acei cari primesc acest Jurnal, fără să-l fi abonat, să știe că cine-va dintre cunoscuți ori prietenii lor l-a abonat pentru ei; și le va merge lunar până la datul pus pe adresă.

ATENȚIUNE.

Abonenții sunt rugați să observe pe adresă datul când timpul lor expirază. De exemplu: Când pe adresă stă 15 Septembrie 1919, însemnează că în Septembrie 1919 timpul lor abonat expirază, și sunt rugați să ne înștiințeze numai decât dacă voesc continuarea trimiterii lui.

O PROPUNERE.

Unii dintre cetitorii noștri primind ei însiși un ajutor binefăcător din coloanele acestui jurnal, și dorind că alții să fie ajutați la fel îl abonează pentru prietenii și cunoscuții lor.

Noi considerăm aceasta faptă de potrivită nu numai pentru că ei astfel servesc cauza și interesul adevărului, dar pentru că omul în starea lui prezentă este în dispoziție totdeauna a trage înapoi și de multe ori dela lucruri spre beneficiul său, și lucruri valoroase. Dar fiind odată dus să guste ceea ce potrivește gustul său, el numai trebuie ajutat — să întinde singur după ele.

"Ori cine va fi dat un păhar de apă (Adevăr) în numele meu, adevăr zic vouă, nu va pierde plata sa."—Marcu 9:41; Ebrei 6:10.

EXEMPLARE GRATIS

Acei cari au cunoscuți cari să interesează cu Scriptura sunt îndemnați, dacă binevoesc, să ni trimită adresele lor și noi le vom trimite numere gratis de probă pentru cetire. Numărul adreselor, fie multe, sau puține, vor fi apreciate.

TURNUL VEGHETOR

și Vestirea Prezenței Lui Christos

Comori Depuse În Ceriuri

Nu vă adunați tesaur pe pământ, unde molia și rugina le strică, și unde furii le sapă și fură. Ci vă adunați în Cer, unde nici molia nici rugina nu le strică, și unde furii nu le sapă nici le fură. Că unde va fi tesaurul vostru acolo va fi și inima voastră.

Matei 6:19—21.

PLACERE, veselie, bucurie, mângâiere— toate aceste sentimente (simțuri) sunt propuse nouă, prin cuvântul Tesaur. Cu getele noastre, speranțele noastre, planurile noastre, țintesc acolo. Tesaurul nostru e în inspirația vieții noastre, încurajare la energie și putere, stăruință și îndelunga rebdare pentru speranța care inflăcărază. Mulți au tesaur, dar ele în general sunt de cele care procură prea puțină îndestulare, pentru că ele sunt vremelnice și intristătoare. Câți au clădit speranțele lor pe lucruri pământești numai spre a le afla că ele nu sunt decât amăgitoare, batjocuri înșelătoare, lăsând în urmă inima frântă, zdrobită și sacă! tesaur bogăției, faima, deosebirea socială, a caselor și a pământurilor, prietenilor și a casei și a familiei, a puterii și a înfrăuririi, sunt supuse la schimbare și pierdere! și dacă inima e ațită în ele, ele sunt expuse întrun moment a fi măturate, lăsând viața pustie și desperată, toate pentru speranța cea înaltă care au fost inspirată în ele.

Averea, adunată prin lucru sirguincios și chivernisală cu mare îngrijire, să poate nimici într-o noapte. Faima cea scump câștigată poate fi schimbată criticată și defaimată de către sentimentul cel nestatornic a publicului. Indemnul social care te a poștit ca să ocupi locul cel mai înalt poate puțin mai târziu să te împingă la scaunul cel mai de jos, și numele tău să fie defaimat și desprețuit. Câși și pământuri și mai multe averi cu îngrijire adunate pot să dispară subț ciocanul serifului (haiducului). Pretini de mult încrezuți grabnic pot să se răcească și săși întoarne dosul, și chiar să devie vrăjmașii tăi. Casă pre care o iubești trebuie când va să se strice, familia împrăștiată sau cuprinsă de moarte. Iubirea care lucește peste altarul casei s'ar potoli și s'ar stânge. Câți au aflat speranțele înalte a vieții lor timpurie înturnate în țărână în câțiva ani sau luni!

BALSAMUL VINDECĂTORI PENTRU INIMILE SDROBITE

La toți acestea Cuvântul Domnului să apară cu deosebită putere, când li chemăm pre

ei a veni la Domnul cu sarcinile lor și cu inimile lor zdrobite. "Domnul e aproape de cei cu inimă zdrobită, și pe cei cu spiritul umilit îi ajută" (Psalm 34:18). Iubirea lui și prețioasele Sale promisiuni vin ca nu dulce balsam de respirație la acei, care sunt măhniți și descurajați în lupta vieții, vin la Christos pentru repaus și mângâiere, pentru viața și vindecare. Câți marinari pe oceanul vieții mânâți de viitor, descurajați și desperând, lipsiți de toată speranța, aflară că aceste experiențe au fost mijloacele conducătoare către adăpostul Cerese etern. Numai acolo poate fi aflată adevărata binecuvântare; numai acolo e adevăratul Tesaur, cu deplină abundență departe de cele mai alese tesauri pământești.

Noi ne amintim de întâmplarea unui scump frate al nostru care de curând aflară pe Domnul, când tesaurile sale pământești fură măturate dela dânsul toate păstrările de mulți ani, prin condițiuni aduse din cauza războiului European. El perdură aproape toată speranța și era gata săși curme viața sa însuși, când adevărul prezent fu adus la atențiunea sa. El ascultară, apoi îl cuprinse cu bucurie, câștigânduși **STUDIILE IN SCRIPTURI**. După aceea el au dovedit că el știe pentru ce Domnul au permis că el să întâlnească așa resturnare—aceasta a fost ca să'l conducă la El însuși. Cât de mult se poate bucura acest iubit în speranțele sale intristătoare și eu recunosc cum că el a dobândit în schimb "Mărgăritarul de mare preț.... pe lângă care toate celelalte tesauri sunt veșteziore!

Intr'adevăr în ziua noastră, precum doară nici odată mai înainte, toți cari au spiritul unei minți sănătoase de ori ce grad ar aparține pentru tesauri care le ar asigura, o stâncă pe care săși înțepenească picioarele, care l'ar asigura și ținea în zilele acestea de violență și neasiguranță, când oameni simțesc că toate alunecă de sub picioarele lor, când nimic pământesc nu e sigur, când frică cu nimicire e pe toate părțile. Intr'asa un timp ca acesta, cât de fericiți suntem noi subț adăpostul sigur în crăpătura Stânței Vârștelor, care nu poate fi

sguduite nici prin cel mai puternic cutremur de pământ! Cât de nespuse de prețios e tesaurul care noi l'am depus în Ceri; pentru că noi știm că tesaurul nostru e sigur, unde nici viforul nici un val nu-l poate atinge.

TESAURE CARI LE DEPUNEM ÎN CERI

Cele de tot mai importante întrebări pe care noi le punem celor ce caută acest mareț tesaur, apoi e, cum putem noi depune tesaur în Ceri, și ce fel de tesaur sunt acestea care au a fi strânse în depositul Cereșc? Noi avem asigurarea Cuvântului Divin că ori și ce ce e curat sfânt și bun e primit acolo. Cel mai principal tesaur dintre toate este iubirea personală și comunitate cu Dumnezeu și Christos. "Isus deveni nouă cel mai frumos dintre mii, Unul de tot iubit". El e Stâncă de Adăpost neclătit în ori ce timp de lipsă, Veselia Bucuria și Mângâierea noastră.

După ce noi am câștigat acest Tesaur, noi am câștigat acela Unul care nici odată nu s-a schimbat. Unul a cărui iubire nici odată nu s-a răcește. Unul de care nimine nu ne poate despărți—"nici moarte", care la a Lui iubire va însemna acum binecuvântare "schimbare"; "însemnăză ocaziune mai departe a suferi cu El ca noi să putem avea parte cu El în gloria Lui, și care permite mai departe a lucra în serviciul de iubire aceluia pre care noi îl iubim; "nici îngeri, nici principatități, nici puteri"; pentru că acestea nu ne pot vătăma pre noi cei care suntem adăpostiți în Christos; "nici lucruri din prezent, nici lucruri din viitor"; pentru că toate vor lucra nouă spre bine" și în ori ce încercare El va regula toate așa ca noi să fim în stare a trece prin ele; "nici înălțime" a înălțirii vremelnică; "nici afuzime" a străntorilor și intristărilor, pentru că adăpostul și puferea noastră e tot deauna aproape; "nici ori ce alt lucru" în creațiune, pentru că El a promis că va "ingrijii pe picioarele sfinților", și că nimica nu-l va atinge pre ei ca Creaturi Nouă în Christos, și că prezența Sa va merge cu ei ori și unde ei ar fi. —Romani 8:35, 1 Samuel 2:9; Luca 10:19; 2 Moisi 33:14.

Nici nu vor fi alte creaturi nici în ceri nici pe pământ să primească așa haruri și deosebite binecuvântări după cum sunt și tot deauna vor fi partea iubitei Mireasă a Lui Christos. Cu toate familiile în ceri și pe pământ va fi binecuvântată prin El și Femeia Lui care va lucra dimpreună cu El în lucrul Său, care va fi singurul companion (soț) a Lui încrezut, tesaurul Lui. Ascultă îndemnul Domnului către clasa Mireasa: "Ascultă-o fiică, și consideră, îndreapătă urechea ta. Uită-ți pre poporul tău și casa părintească (poftete, speranței și pretinderile fiilor lui Adam); și atunci Regele (Unsul lui Iehova) va dori frumuseța ta (frumuseța caracterului, a inimii credincioasă); pentru că El este Domnul, și tu să te închini Lui." (Psalm 45:10,11; Cânt. Cântărilor 4). Cât de nevrednici ne simțim de așa o onoare și iubire dela Iubitul nostru Mire! Și nu e mirare! Când ne uităm uităm la toate imperfecțiunile noastre, să dare că este puțin în noi spre a chema o așa

iubire și admirație. Să cugetăm că îngeri cu toată curățenia și credincioșia lor au fost trecuți cu vederea; și că noi cei sermani, pătați mortali, să fim aleși în loc de a fi ei!

Nu e cum va greș? Ah, NU! Noi avem cuvintele adevărate a inspirației să ne asigurăm cum că acestea sunt chiar așa. Această Mireasă de fii a Lui Iehova e ca ei să domnească cu El în viitor preste o rasă căzută; și cine ar putea așa bine să aibă simpatie cu ei în toate slăbiciunile și neputințele lor, decât ei care de asemenea au fost părtași la aceleași slăbiciuni- Și cine ar putea areta așa umilință ca acestea care recunosc că n-au fost redicați la o așa mare mărire prin oare care merit a lor, ei tot au fost din mila Lui Dumnezeu? Imbrăcați în glorioasa Haină pregătită de Mirele nostru, noi putem sta deplin, chiar acum, în prezența Lui Iehova. Și fiind noi inopodobiți cu un spirit blând și umilit, credință care să încrede subit ori ce condiție, iubirea care are plăcere a face voia Părintelui, noi suntem iubiți în ochii Iubitului, Mirelui și Regelui nostru.

Având noi această încredere, noi putem cu nespuse bucurie și recunoștință aștepta aceste abundante mari și prețioase promisiuni cari sunt a noastre prin Christos, și față presupunere a ne împinge către poezia Chemării noastre înaltă, umili încrezându-ne că El care au început un lucru bun în noi îl va îndeplini până la ziua glorificării noastre cu Mirele nostru în Impărăția Cerească, când noi vom fi prezentați înaintea Părintelui "fără pată sau sbărcitură sau ori și ce", glorioși completați și perfecți, în sensul cel mai absolut potrivit și pregătiți pentru lucrul cel minunat la care vom participa cu binecuvântatul nostru Domn și Rege.

INCURAJIARE SPRE CREDINCIOȘIE

Ascultă la unele din binecuvântatele promisiuni inspirate cu care Părintele și Fiul încurajează pe Mireasă: Ochi tăi vor vedea pre Rege în frumuseța Lui". Voi veți fi ai Mei, în ziua când îmi voi face mărgăritarele Mele". "Eu îți voi da să mănânci din mâna cea ascunsă, și îți voi da o petricică albă (un semn prețios de iubire), și pe petricică un nume scris (numele nostru ca de aci încolo să fie numele nostru) pe care nimenea nu-l știe decât primitorul". Eată Eu sunt cu voi totdeauna". "Și dacă mă duc dela voi, vin eară, ca să vă eu la Mine, ca unde sunt Eu, să fiți și voi (și El au venit. El e chiar acum present, și în curând ne va lua la sine pentru totdeauna)". "Nu voi m'ăți ales pre Mine ci Eu v'am ales pre voi". "Fii credincios până la moarte și Eu îți voi da cununa vieții. "Celui ce învinge îi voi da să șază cu Mine pe Tronul Meu." —Isaia 33:17; Malachi 3:17; Apocalips 2:10; 3:21.

Prețioase promisiuni sunt acestea, dulci cuvinte a vieții! deci să le socotim tot mai mult ca a lor însemnătate să fie afundată adânc în inimile noastre și să producă fructe binecuvântătoare în viața noastră. Să ne încurajeze pre noi în ori ce oară întunecată de încercare întărindune puterea noastră slăbită cu renoită vigoare, curaj și zel, ca noi să putem înainta pe

calea îngustă până când într'adevăr ochi noștri vor vedea pe Regele în frumuseată. "Ce minunați Tesauri vom afla astfel depuși în Ceriuri pentru noi, pentru că noi am lăsat lumea cu toate poftetele amăgitoare și dorințele ei și ne'am lipit de lucruri eternale! Și pe când această glorioasă promisiune e moștenirea tuturor celor credincioși. Apostol clar ne vestește ca Tesaurul nostru Cereșc poate fi dovedit printr'un zel deosebit și credincioșie subț deosebitele încercări din timpul present.

Unul dintre tesauri pre care noi l'am depune în Ceri vor fi semnele aprobării dreaptă și deosebirea între reu și bine și sfânt dincoace de vâl, care rabdă suferințe de întristare, neclătite încredere subț încercări și ispite cruciale, cuvincioși în afacerea Regelui, ne va asigura. Tesauri minței și a caracterului, deasemenea noi îi vom afla depuși în Ceri; pentru că nimică ce e bun și adevărat și vrednic de păstrare nu va fi perdut dela cei ce și-au făcut depunerea la Domnul. Acești tesauri sunt nestrictatori, care nici scurgerea timpului nici graba circumstanțelor nu'o va smulge dela noi.

Alți tesauri vor fi cele adevărate și nobile însoțiri care au fost întemeiate pe adevăr și dreptate aici pe pământ, ori că ei vor fi pe planul spiritual sau natural. Pentru că împrejurările, pe planul sîpiritual nu vor fi dispuse a uita sau a ignora credincioșia iubirea a unui fost prieten, care din timp în timp au servit sau contribuit cu păharul de apă rece la sufletul însetat în luptă cu căldura și colbul de pe calea deșartă a vieții, și acela care a servit a făcut aceasta pentru că cel servit a fost un învățecel de a lui Christos.

Dar cu deosebire dulce va fi societatea sîpirituală care s'au început cu încurajare aici, care vor înfrunzi și înflori tot în mai mare viçoare după ce vor fi transplanați (răsădiți) în eternul cereșc și atmosferă. Și ce fel de tesauri vom afla în recunoștința și iubirea acelor care

noi l'am servit aici în deosebita lipsă, și căror le am dus Apa Vieții și le am frânt Pânea Vieții! Cine poate măsura bucuria cea nespunsă care va fi moștenirea celor credincioși când noi vom afla acești prețioși tesauri dincolo de vâl! Când privim acești tesauri cu ochi neînorași, și recunoștem că sunt a noștri pentru etern, nu ne vom simți ne îndestul respălățiți pentru suferințele și greutatea ce noi am purtat-o în scurta noastră călătorie pământească.

CALATORII CEREȘTI APROAPE DE CASA

Apoi, iubiții mei frați și surori în Christos, să ne îngrijim ochi noștri așințiți cătră lucrurile Cerești, care sunt veșnice. Deci să depunem din ce în ce mai mulți tesauri unde "molia și rugina nu i strică și unde furii nu pot să i fure". (Matei 6:20). Dacă inima noastră e pe tesaurii din Ceri apoi discurajerile din viața presentă nu ne pot enfunda pe noi. Ori ce lucruri vrednice de darit a fiilor sîpirituali a Lui Dumnezeu sunt tesauri noștri adevărați, și acesteia sunt lucrurile de valoare. Ce ne vom îngriji de niidecurite trecătoare a vieții acesteia sermană, care în scurți să niidecește și dispore? După cum psalmul cântă:

"Ușor să atingem lucruri ale pământului, Societățile lor valoare, numai fleacuri".

nu sunt vrednice a fi asemanate cu gloria ce are a fi deosebită în noi, dacă noi nu ne vom discuraja pe cale, dar noi cu tolagul nostru de călătorie ne vom storța pe calea Cerească până ce vor ajunge ținta sperantei noastre.

După cum soarele apune la incheerea fie cărei zi, și umbra se aduna în jurul nostru, cât de dulce a călătorie. "Eu sunt eu o zi mai aproape de casă"! Noi aproape am ajuns vârful muntelui, și în fiecare zi dovezile să înmulțese că călătorie s'au ajuns sfârșitul. Dar chiar cât de lung încă va fi nu putem ști poate că e mai bine pentru noi ca să nu știm. Inșă noi credem că nu va fi foarte lungă.

Legea Creaturei Noua

IN ORI care armată în lume lecția cea dintâi ce are a fi învățată, e "supunerea aceasta e datorința unui soldat". În armata precum în Anglia și America, unde înrolarea e voluntară, de a se obliga supunerea e afacerea fiecărui individ de a-și alege în timpul de înrolare. Dar după ce jurământul e depus, apoi nu mai rămâne de a alege, ci e de lipsă pentru el de a se sirgii de a ajunge în contact cu toate după cum se poate mai iute în amănuntele legii subț care el isuși s'a învoit, pentru puțin timp ertare se face pentru necunoștința, până când a trecut destul timp și a devenit cunoscut cu toate cereștile legi.

Aceasta s'ar părea a fi o bună ilustrație pentru "soldații lui Christos", Creatură Nouă. Ei de bună voie au întrat într'un aranjament care nu i permite a-și alege să facă ceea ce ar voii, sau să țină o lege pe care lor le place. Până la timpul înrolării ei au avut astfel de privilegiuri de a-și alege ceea ce el au voit până la

granițele legii din țară. Dar acuma s'au obligat subț o lege nouă, "Legea Iubirei", și cine se va dovedi pe sine însuși vrednic de unloc la "Creatura Nouă" trebuie grabnic să învețe atăta litera cât și sîpiritul acestei legi nouă, și cu sinceritate a implini cereștile ei. S'ar putea întreba dacă nu s'ar cere ca să iubim și pe acei bărbați sau femei cari nu sunt parte de Creatură Nouă; și noi respondem da! Iubirea e un atribut (bunătate) a fiecărui ființă omană, manifestată în felurite graduri prin întreaga rasă; și ori ce bunătate conține în iubire, de asemenea care este o parte de caracter a Creaturei Nouă în Christos Isus".

Dar e un fel și un grad de iubire cerut de la Creatura Nouă, de care lumea nu are, și nici odată nu va avea, nefiind cerut de la ei, și nici nu va fi de lipsă în cazul lor. Când Domnul a zis: "Poruncă Nouă vă dau vouă ca să vă iubiți unul pe altul". El le'au explicat "După cum Eu v'am iubit", o iubire de sacrificii, o iubire

care e gata a sacrifica, o iubire care e gata a pune jos viața pentru beneficiul altora.

Aceasta e "poruncă nouă" aceasta e legea iubirei sacrificatoare, legea Creaturii Nouă, pe care noi trebuie să o ascultăm, aceasta e servitutea la care noi voluntari am intrat în ea. Probabil va amintiți de legea servitutei în legea Mozaică. Un serv ebru a fost liber a merge după sfârșitul serviciului de 8 ani, dar dacă el a zis "eu iubesc pe stăpânul meu, cu nu voi merge nici voese a fi liber, apoi stăpânul l'a găurit urechea cu sula; spre a'i servi pentru totdeauna. (1 Moisi 21:5-6). Tot aceea e aplicată lui Cristos. "Tu ai deschis urechile Mele". Ceea ce a fost drept cu Capul nostru e drept și despre tot corpul, noi am intrat într'o condițiune servitute continuă.

Sacrificiul singur nu ne face pe noi potriviți pentru un loc în împărăția lui Dumnezeu ci sacrificiul e fus prin voia iubirei, sacrificiul prin nesupunere e păcat. Sacrificiul dimpreună cu

ascultarea (supunerea) e primit.

"Eată că ascultarea e mai bună de cât sacrificiul și a se supune e mai primit de cât berbeci grași. (1 Samuel 15:22).

Această lege a Creaturii Nouă e una iubitoare, bună și ajutoare la cei slabi, ajută a acoperi slăbiciunile altora ca și cum ar fi ale sale. Cât e de neplăcut a chema atențiunea la petele de pe vestmintele fraților tăi chiar când l'ai vedea că ei caută cu toată putere a le spăla cu sângele celui care a murit pentru noi. Aceea nu e iubire adevărată, aceea e neascultare de Legea Creaturii Nouă, și a asculta de ea e mai bine de cât sacrificiuri.

Pentru aceea fraților curățiți-vă viața prin ascultarea adevărului printr'o iubire nefătar-nică de frați, căutați ca voi să vă iubiți unul pe altul cu o inimă curată și cu evlavie. (1 Petru 1:23).

S. Notes 1916.

Continuare Din Volumul Al 6-Lea Cap 3.

O RI ȘI CUM credințioșii din inimă aretată Domnul va semnifica efortare continuă a voinței și a supune toată conducerea vieții noastre, de toate eugetele și pornirile inimii noastre sub voia Dumnezeiască. (Ebr. 1:12). Aceasta e datorința noastră cea primă și cea continuă, și aceasta va fi și sfârșitul datorințelor noastre pentru că, "aceasta este voia lui Dumnezeu, chiar sfințenia noastră". "Fiți sfinți pentru că eu Domnul sunt sfânt". (1 Tesal 4:8; 1 Petru 1:16). Absolut sfințenie trebuie să fie țintă la care trebuie să ne întindem cu mintea a veștii conform, dar să poată dobândi actual și corporal atâta timp pe cât noi suntem subjugati sub slăbiciunile naturii căzută, politicirile și pedicele cari vin de la lume și dela Adversarul. Dar, zi pe zi după cum suntem învățați de Dumnezeu după cum venim la o mai mare cunoștință despre mărețul Său caracter, și după cum apretierea umple inimile noastre tot mai mult mintea nouă va dobândi tot mai mult influențare, țarie și putere peste slăbiciunile corpului, ori și ce ar fi acele slăbiciuni trebuie să fie invinse.

137 §1. Adevărată sfințenie din inimă semnifică zei în serviciul Domnului; și va semnifica declarația vestei de bucurie mare la alții va semnifica a edifica unul pe altul în cea mai sfântă credință, va semnifica ca noi să facem bine la toți oameni după cum avem ocaziune, și mai cu seamă la casa credințioasă a Domnului; va semnifica că în aceste diferite căi, viețile noastre consacrate Domnului, să fie pu-se pentru frați (1 Ioan 3:16) zi după zi ocaziune după ocaziune, după cum vor veni, va semnifica că iubirea noastră pentru Domnul, pentru familia noastră, și cu simpatie pentru omenie, mai cu seamă inimile noastre tot mai mult să se umplă, după cum creștem în har cunoștință și ascultare de cuvântul lui Dumnezeu și exemplu. Ori și cum toate aceste exercițe

a puterilor noastre în serviciu pentru alți, nu sunt alt ceva decât metode prin care Domnul ne face în stare ca prin providența lui să fie împlinită sfințenia noastră. După cum fer pe fer să ascute, tot așa și puterile noastre pentru beneficiul altora ne aduce nouă înșine o binecuvântare. În adăugare noi să venim tot mai aproape de aceea măreață condiție de a iubi pe aproapele nostru ca pe noi înșine — mai cu seamă casa credințioasă a Domnului — izvorul de iubire care încă e înapoia noastră, trebuie să fie iubire supremă pentru Creatorul și Res-cumpărătorul nostru, și dorința noastră să fie a face ceea ce e plăcerea Lui. Pentru aceea sfințenia noastră, mai întâi trebuie să fie către Dumnezeu și cel dintâi rezultat a inimilor și a voinței noastre și ca rezultat la așa o dezvoltare către Dumnezeu i-și află exercițiul în interesul fraților și a tuturor oamenilor.

SANCTIFICAT SAU SFINȚIT PRIN ADEVAR

137 §2. Din cele amintite s'a descoperit sfințirea pe care Dumnezeu o dorește — sfințirea e de lipsă la dobândirea unui loc ca Creatură Nouă — și aceasta nu va fi cu putință la nimenea decât la acei cari sunt în școla lui Cristos, și cari învață dela El — sunt "sfințiți prin Adevăr." Rătăcirea nu va sfinți nici nu va ignora. Ori și cum, noi nu avem a face greș supunând că tot Adevărul contribuște la sfințire; din contră, deși Adevărul în general e admirabil la toți acei cari iubesc adevărul și cari în corespundere urăsc rătăcirea, cuvântul Domnului nostru este că numai "Adevărul Tău" e care sfințește. Noi vedem întreaga lume civilă cum aleargă urmărind unul pe celalt și combătând după Adevăr. Geologiști au o parte pe acest câmp Astronomii au alta, Apotecarii alta, Medicii alta, Oamenii Statului alta, etc.; dar noi nu aflăm că aceste ramuri căutătoare după Adevăr conduc la sfințenie. Din

contră, noi aflăm că, ca o regulă avem declarația Apostolului că "Lumea prin înțelepciunea ei n'a cunoscut pre Dumnezeu". (1 Corint. 1:21) Factul e că în vreo câțiva ani scurți din viața prezentă, și în condițiunile neperfecte și stricate, capacitatea noastră e cu totul prea mică a face vrednic restimpul nostru de ostentia de a cuprinde întregul imperiu de Adevăr a fie cărui subiect; pe când vedem că poporul reușitor a lumii e specialist (feliurit). Omul care i-și devotază atențiunea lui la Astronomie va avea mai mult decât el poate griji și ținea cu poziția lui—puțin timp pentru genologie ori geometrie ori botanică ori medicină ori cea mai înaltă din toate științele Adevărul Tău"—Planul divin al Vârștelor aceasta e cu privire cum și apostol Pavel care însuși a fost un om educat bine în timpul său, el sfătuește pe Timotei să se ferească de învățături omenești și știință care cuprinde Adevăr, și noi putem fi siguri că Apostoli n'au dat de înțeles că noi avem a ne îndoi despre sinceritatea științivilor din ziua lor, și nici a trage înțelesul cum că au fost falsificatori cu intenția (cu voia); dar cuvintele Apostolului Pavel ne dau cugetul, care încearcă deplin, că, totuși este ceva Adevăr în legătură cu aceste științe, pe când încă teoriile omenești chemate sau numite științe, nu sunt Adevăr nici absolut corecte. Ele sunt numai cele mai bune găcitură așa că cei mai atenți studenți în această despărțitură de studii au fost în stare să le compună; —și acestea ca istorie clar arată— din timp în timp s'au contrazis una pe cea-laltă. După cum științistii de 50 de ani mai înainte au respins știința unor timpuri care ar fi trebuit a fi luată în seamă așa sunt scăderile și metodele de prejudiciu în această condiție ne luate în seamă de către științistii de astăzi.

139 §1. Apostol Pavel nu numai a fost un om înțelept și un consacrat, și un membru a Preoțimeii Regească, mai bine calificat (ales) decât mulți dintre conșoții săi a alerga bine în urmele Marelui Preot (Isus), dar în adăugare, ca și unul ales dintre cei "doisprezece Apostoli a Mielușelului", luând locul lui Iuda, el a fost un supus sub conducerea lui Dumnezeu mai ales cu privire la învățăturile Sale —desemnat de Domnul ca să fie un instructor la casa credincioasă peste toată Vârșta Evanghelică. Cuvintele unui om așa nobil care a aretat exemplul despre credință, nu mai puțin decât exemplul consacrării sale, să cumpenim acestea după cum studiem cursul pe care noi, ca consacrați și membre primite la Preoțimea Regească, la care am intrat. El ne sfătuește ca să lepădăm la o lătura ori ce greutate și ori ce incingere păcătoasă, și să alergăm în liniște calea care e pusă înaintea noastră, căutând la Isus. Autorul credinței noastre, până când El va deveni desăvârșitorul ei. 1. (Ebrei 12:2). Și ca o îndemnare el ține de întâmplările sale aretând și zicând, "Aceasta una o fac". Eu am aflat că deplina mea consacrare Domnului nu va permite întinderea cugetelor și a talentelor mele în ori ce direcție, nici chiar la studierea fiecărui Adevăr. Adevărul descoperirii lui Dumnezeu, după cum a venit în inima mea și

s'a înmulțit în direcția lui și așa talentele sfinte și consacrate, m'au aretat clar că dacă voesc a câștiga premiul cel mare trebuie să fiu cu toată băgare de seamă la el, chiar de asemenea ca și acei cari căută după premiul pământesc dându-și toată atențiunea după aceea. "Aceasta una o fac eu uit cele dinapoia mea (uitând ambițiunile mele ca un student de a deveni un fariseu, și ca un cetățean Roman și mai mult de cât alt om care și-a terminat educația sa: uitând de feluritele științe fermă-cătoare și plăcerile asezate în ele pentru acei care alcargă pe căile lor) ca să ajung la cele ce sunt înaintea mea (aștinându-mi ochi credinței mele și speranța și iubirea asupra măreței făgăduință spre a avea parte cu Domnul meu la natura Divină, și la lucrul cel mareț a Impărăției pentru binecuvântarea lumii), eu alerg spre țintă după premiul chemării înaltă". —Filipeni 3:13, 14.

AGITAȚIUNE NU SANCTIFICARE

140 §1. Multă confuziune e pretutindene printre creștinătate despre evidențele dovezilor de primire a Domnului dăruite sacrificiilor credincioși a acestei Vârșta. Unii din presentă așteaptă o descoperire pe din afară, așa cum a fost dăruit Bisericii la început la binecuvântarea de la Kusale (vezi Volumul al 5-lea cap. 9). Alții așteaptă pe din lăuntru, oare ce simțiri vesle, care așteptare dacă nu se arată cauzează descurajere și o îndoială pe viață cu privire la primirea lor de Domnul. Așteptările lor sunt clădite pe mărturisirile fraților cari au avut așa fel de abundență. E important pentru aceea, că toți să învețe că Scripturile nicări nu ne garantează astfel de așteptări și cum că noi "suntem toți chemați într-o singură speranță a chemării noastre", și tot aceeași promisiune pentru ertarea păcătelor din trecut din buna voință a Părintelui și din favorul Său ajutându-ne pre noi a alerga și a dobândi resplata care ne-a promis-o nouă —har indestulător pentru ori ce timp și lipsă— aparțin în asemănare la toate cele ce vin sub condițiile chemării. Poporul Domnului totuși e diferit în modul în care ei primesc ori ce promisiune, timporală sau spiritu-ală, de la om sau de la Dumnezeu. Unii sunt ușureți și mai agitari de cât cei-l-alti, și apoi, și mai demonstrativi atât în mod cât și în cuvânt dacă am descrie tot acelea experențe. Pe lângă umblările Domnului cu fii Săi, e înțeles că sunt schimbați până la oare care întindere. Marele Cap a Bisericii, Domnul nostru Isus, când a fost în etate de 30 de ani a făcut o deplină consacrare din tot ceea ce a avut chiar până la moarte, a face voea Părintelui; și după ce a fost uns de Spiritul Sfânt fără măsură, n'a fost dăruit așa departe cu o mulțime de experențe, după cum noi am fost informați, totuși, El a fost umplut cu desăvârșire întru atâta că cursul Lui a fost unul cuvincios și drept; care a fost dovedit de Părintele, în cât să aibă binecuvântarea Divină, ori ce experențe ar întâmpla. Cu toate acestea în loc de a fi luat pe vârful Muhtelui de Bucurie, Domnul nostru a fost dus în pustie de către

Spiritul Sfânt; și experiența lui cea dintâi ca o Creaură Nouă, conceput de Spirit, a fost, a întâmpla ispite aspre. Adversarului i-a fost permis al atăca, și au căutat al mișca de la devotarea Sa către voea Părintelui prin propuneri cari i le-a pus în mîntea lui ca să cugete alte planuri și experențe de a implini lucrul Său care a venit ca să'l facă —planuri cari na l'ar cuprinde pe el în sacrificiul morței (adeacă că nu ar fi de lipsă să moară pe cruce). Fi așa noi credem că e și cu unii din urmașii Domnului la momentul de consacrare și după consacrarea lor. Ei sunt atăcați cu indoele, temeri și propuneri de ale Adversarului, atăcând înțelepciunea Divină și iubirea care e de lipsă pentru ca noi să sacrificăm lucrurile pământești. Deci să nu ne judecăm unul pe altul în astfel de afaceri, însă dacă careva să bucură în simțuri evlavioase, deci toți cei-l-aiți cari de asemenea s'au consacrat să se bucare cu el în experențe. Dacă altul fiind consacrat, în ispită și năcazuri, cei-l-aiți deci de asemenea să simpatizeze cu el și să se bucare cu toți, de asemenea, dacă ei recunosc că sunt experențele lui în asemănare cu a Conducătorului nostru.

141 §1. Acești iubii oameni a lui Dumnezeu, Ioan și Carol Wesley, fără indoeală ei au fost consacrați lui Dumnezeu; și încă cuprinderea rezultatelor lor de conserare nu numai a pricinat bine la unii, dar, într-o măsură au căuzat vătămare la alți; prin aceea că au creat o așteptare nescripturală care n'a putut fi recunoscută de toți, și pentru aceea, prin descurajare a lucrat rău la așa unii, a fost un greș foarte mare din partea lor a propune și a învăța că consacrarea Domnului semnifică o măsură bogată de experențe. Aceștea fiind născuți de părinți creștini și conduși sub binecuvîntată înrăurare creștinească, înstrucții cu privire la toate afacerile vieții în armonie cu credința părinților lor și de instrucția cuvîntului lui Dumnezeu, și, cine sub aceste împrejurări a căutat a ști și a face voea lui Dumnezeu, să nu să aștepte că după ce a ajuns de ani de nemărginire consacranduse pe sine individual Domnului, ei ar avea tot aceeaș curgere de bucurie care poate fi experințată de altul care până în acel timp a fost un respitor, un necetățean și străin a lucrurilor sfinte.

142 §1. Conversația de mai târziu ar semnifica o schimbare radicală, și înturnându-ne către Dumnezeu cu toate curente și puterile vieții noi în loc de aceea am alerga în lături de la Dumnezeu în păcat și egoism; dar cel dintâi, acărui sentimente și reverență și devotare a fost din copilăria lui potrivit îndreptată de către Părinți evlavioși către Domnul și dreptății Sale, care n'a putut simți așa o grabnică schimbare ori resculare de simțuri, și nici să nu fie așteptate de feliiul acesta. Așa unii să recunoscă că, ca și copii a unor părinți credincioși; ei au fost sub favorul Divin până la timpul ce au ajuns la responsabilitatea personală, și că primirea lor în timpul acesta semnifică o deplină schimbare de supunerea lor lui Dumnezeu din trecut făcând o deplină consacrare din talentele lor, puterile și înrăurile

lor Domnului și poporului Său. Aceștea trebuie să recunoască că consacrarea lor a fost numai "serviciul lor cel înțelept"; și să fie instruiți din cuvîntul lui Dumnezeu, că astfel după ce au prezentat lui Dumnezeu umanitatea lor îndreptătită, ei pot după aceea să se însucească într'o mai mare măsură de cât mai înainte la promisiunile bogate mari și prețioase a Scripturii: —cari aparțin numai la consacrați și la copii lor, în adăugare le este dăruit o vedere clară în Planul Divin, ori chiar numai începutul lui, ei trebuie să considere aceste ca o dovadă de favor divin către dânsi în legătura cu chemarea înaltă a Vârstei Evangheliei, ca ei să se bucare în aceasta.

142 §2. Expresiunea Apostolului, "Noi umblăm prin credință și nu prin vedere," e îndreptată către Biserica întregă din Vârsta aceasta a Evangheliei. Dorința Domnului a desvolta credința noastră —ca noi să ne învățăm a ne încrede în El în totdeauna. Cu privire la aceasta El lasă în parte multe lucruri întunecoase după cât privește priceperea sau judecata omenească spre îndemnul ca credința să fie desvoltată într'un mod și într'o măsură care dacă semne și minuni ar fi dăruite simțurilor noastre pământești ar fi cu neputință a o desvolta. Ochii înțelegerii noastre trebuie să fie deschiși către Dumnezeu prin promisiunile cuvîntului Său prin o descoperire și o înțelegere a Adevărului— spre a ne aduce bucurie și credință în lucrurile cari încă nu se văd și cari nu sunt recunoscute de noi ca unele naturale.

143 §1 Chiar această deschidere a ochilor noștri e o afacere graduală, după cum Apostol explică. El să roagă pentru acei cari sunt deja în Biserică lui Dumnezeu, adresați ca "sfînți" sau consacrați, ca ochii înțelegerii lor să fie deschiși, ca ei să poată fi în stare a cuprinde cu toți cei-l-aiți sfînți (după cum nimeni altul nu poate cuprinde) tot mai mult din lungimele, lățimele, înălțimele și adâncimele cunoștinței și iubirei de Dumnezeu. Acest cuget că binecuvîntările Creaturei nouă, care urmază consacrarea ei, nu sunt pipăitoare senzului omeneș pământesc, ci numai credința le poate pipăi, după cum deja e ilustrat în icoanele cortului intrunirii— vâlul din afară a "sfintei" care ascundă conținuturile ei sacre, inchipuire la adevăruri mai afunde ascunse chiar de leviți (inchipuitori la îndreptățiți). Aceste conținuturi pot fi cunoscute sau aprețiate, numai de așa unii cari intră în sfânta, ca membre a Preoțimeii Regească; (vezi Cortul intrunirii pagina 117).

143 §2. Imbelșugarea de simțuri cari vin la unii din cauza cumpătului, nu e necercată adese ori; însă experențele și binecuvîntările cari pot să le aibă perpetual, dacă ei continue a rămânea în Domnul, căutând a umbla în urmele lui, sunt bucuriile credinței pe cari nouri pământești și năcazurile nu pot să le întunece, ceea ce este voea Părintelui ca nici odată să nu fie întunecate în afaceri spirituale, de cât poate pentru un moment, după cum în cazul Domnului când a strigat pe cruce, Dumnezeu meu, Dumnezeu meu, pentru ce m'ai părăsit!" Du-

pă cum a fost de lipsă ca învățătorul nostru să cîntec locul lui Adam cel condamnat, să guste toate experiențele ca un păcătos (dar fără de păcat), pe când a trebuit totuși să treacă prin aceste experiențe pentru un moment. Și cine va putea zice că așa un moment întunecat nu ar putea fi permis chiar celor mai vrednici urmași a Mielului? Astfel de experiențe, ori și cum de sigur nu ar fi permise mai mult, și sufletul care se încrede în Domnul în momentul întunecos va fi cu abundență resplătit pentru credința și încrederea după ce nouri vor fi trecuți și strălucirea prezenței Domnului va luci.

O diferită cauză de măsurate întunecimi e propusă de un poet în rândurile următoare.

O de nu s'ar ridica nici un nour născut-pămîntesc.

Care să te ascundă din ochii servilor tăi.

144 §1. Nourii cari vin printre deplin consacrații lui Dumnezeu Părintele lor și a fratelui lor mai bătrîn (Isus) sunt de obicei născuți de pe pămînt, — rezultatul de a permite dorințele de a însărcina cu lucruri pămîntesti în loc de a pune dorințele noastre pe lucrurile cele deasupra; rezultatul neglijenței Votului de consacrare; neglijența de a spesa și a fi spesat în serviciul Domnului; a depune viețile noastre pentru frați, ori neglijența de a face bine la toți oamenii după cum avem ocaziune în așa timpuri, ochii noștri fiind atrași de la Domnul și de la conducerea lui, nouri grabnici să adună, și nu preste mult timp strălucirea soarelui de comunicare, credință și încredere și speranță e într-o măsură întunecat. Acesta e un timp de durere sufletească, și neliniște. Domnul grațios permite așa dureri, dar nu ne rupe de la favorul Său. Ascunderea feței Sale de la noi e numai de a se permite a recunoaște cât de pustii și ne îndestulate ar fi condițiunile noastre dacă nu ar fi acestea pregătiri pentru strălucirea Soarelui prezenței Sale, care luminează calea noastră și toate sarcinile vieții noastre le face să ne apară ușoare; după cum, poetul eară au expresat afacerea

"Îndestulat a privi la fața Lui,

Tot ce am e desemnul pentru plăcerea Lui

Nu e schimbare la anotimp sau loc

Poate face ori ce schimbare în mintea mea

Pe când simț fericirea din iubirea Lui

Un palat o jucărie de copii i-mi apare

Și temnițele cu palaturi s'ar dovedi,

Dacă Isus cu mine acolo ar fi".

CEL CE VINDECĂ TOATE DURERILE TALE

§2. "Binecuvîntează, suflete al meu, pre Iehova, și nu uita toate resplătirile Lui. Pre cel ce arată toate fără-de-legile tale: pre cel ce vindecă toate durerile tale: cel ce scapă din mormânt viața ta: pre cel ce te încununează cu milă și îndurare: pre cel ce umple de bună-tăți sufletul tău, și inoșe-vor ca ale vulturului tinerețile tale." — Psalm 103:2-5.

145 §1. Pe când Domnul permite astfel de dureri după cum deja ne am referat să vină preste Creatură nouă, el stă gata a-i vindeca dacă ei vin cu o inimă cuvicioasă. La tronul ceresc trebuie a ne apropia pentru așa dureri sufletești, și pentru unele slăbiciuni a Creatu-

rei Nouă, — așa că viața spirituală vîrtutea și sănătatea pot să se întoarcă în favorul Dumnezeu. Indemnarea Apostolului e că noi să venim cu îndrăsneală la tronul de har ca să primim milă spre ajutor la timp de lipsă. (Ebrei 4:16). Toate Creaturile Nouă au experiențe de felul acesta; și acei cari în mod adevărat sunt exercizați în ele cresc din ce în ce mai tari în Domnul și în puterea tării Sale, așa că chiar alunecările și slăbiciunile lor, la astfel de timp au lipsă a chema după ajutor, și ținând prin credință de brațul Domnului — sunt mijloace de binecuvîntări pentru ei, cresc într'un mod în care ei nu ar putea crește dacă ar fi ferți de încercări și greutăți, și dacă Domnul nu ar trage fața Sa lucitoare din inimile lor când ei devin reci și înșchimbați, ei ar neglija privilegiile lor spirituale. În ori ce timp, Creatura Nouă află lipsă a căuta după lipsă și ajutor, ea are o proaspătă reamintire, și îi lipsește lucrul de ispășire a Mântuitorului — recunoscând că sacrificiul lui Isus nu numai că e îndestulător pentru păcatele din trecut, — pentru păcatul lui Adam și pentru petele noastre personale până la timpul când noi am venit mai întâi la părintele prin meritul Fiului Său, — dar aceea în adăugare, dreptatea lui prin tr'un singur sacrificii pentru toți care acopere toate păcatele noastre, mental moral și corporal, care nu sunt din voc. Astfel Creatura Nouă are o reamintire continuă prin călătoria sa pe calea îngustă că ea a fost cumpărată cu un preț, chiar cu pretiosul sânge a lui Christos; și experiențele lui, chiar în lipsele Sale să trage continuă cătră Domnul prețuind atăta lucrul din trecut ca un rescumpărător și lucrul lui din prezent ca Ajutător și Mântuitor.

145 §2. Multe Creaturi Nouă ori și cum n'au învățat a umbla cu această boală sau durere de suflet și sunt mai degrabă înduplicați a zice în ei însiși — "Eu am căzut eară. Eu nu pot apropia de tronul Ceresc de har, până când nu i-mi voi demonstra indemnul meu bun Domnului prin dobîndirea învingerei".

Astfel ei întârzie de a afla ce să fie cea mai dintîi înaintare. Căutând în înșiși puterea lor a dobîndi învingerea, și cu mințile lor oboșite de slăbiciuni săvârșite de ei, ei nu sunt într'o stare potrivită a "lupta lupta cea bună a credinței" nici în contra cărnei lor nici în contra Adversarului, și înfrîngerea e destul de sigură de a veni; și cu ea va veni o încetare graduală de a mai apela cătră Domnul, și a supunere la intervenirea nourilor cari ascund de la ei strălucirea soarelui a favorului Dumnezeu. Acești nouri cari gradual vin de a socoti că în cazul lor nu s'ar putea încunjura.

146 §1. Mersul cel mai împotrivor să fie urmărit cât de curînd s'a recunoscut greșul sau în fapt, că s'a adus vătămare asupra cuiva, așa va fi bine de a cerceta atît de degrab pe cât să poate tronul de har — al cerceta în fapt, nimică indoindu-se. Noi nu avem a cugeta că Domnul caută ocaziune în contra noastră, și că ar fi înduplecat a ne judeca cu asprime; ci mai mult să ne amintim despre bună-tatea și mila Lui care a fost destul de mare.

incât noi să ne putem încrede în El, că El ne a pregătit rescumpărarea "pe când încă noi eram păcătoși". De sigur, după ce noi am devenit fiii Lui și ne a conceput din Spirit, și caută, chiar și lunecând ar fi cele mai bune sfaturi ale noastre de a urma în calea Lui —după Spirit și nu după carne;— subț așa fel de împrejurări încât iubirea Lui să ne fie nouă abundată mai mult de cât când am fost "fii miniei ca și cei-l-alti". Noi trebuie să ne amintim că precum un părinte cuvincios pământesc își miluește copiii săi, chiar așa Părintele Cereșe iubește pe cei ce-l respectează. Noi trebuie să considerăm pe prietini noștri cei mai buni simpatia, iubirea și mila lor față de noi, cu cât mai mult avem a considera că Dumnezeu nostru e mai bun de cât cele mai bune creaturi a ale Sale. El așteaptă astfel de credință, și încredere, —și respălătește. Toți cari au avut credință destulă de a veni la Domnul la început, au credință destulă de a să apropie de El și pe zi cu ispitele lor, cu greutate și neajunsuri dacă ei voesc a primi har. Dacă ei sufer ca nouii să vină tot mai mult între ei și Domnul, de a-l înălțura să nu se apropie de tronul de har după pace și restatornicire în armonie, după înțelesul Scripturii, și apoi nu pot fi aflați și socotiți vrednici, ca să fie numărați la clasa specială, pe care Domnul acum a alege: "Părintele caută pe așa unii să i-se închine, —care îl iubească și de asemenea i se încred Lui. "Fără credință e cu neputință a plăcea lui Dumnezeu". Aceasta e învingerea care învinge lumea, chiar credința noastră., —Ioan 4:23 Ebr. 11:6; 1 Ioan 5:4.

147 §1. Din întâmplare, sunt greutăți pe cale, dar Domnul îngrijește pentru ajutorul și sfatul de lipsă, atâta prin Cuvânt cât și prin acei frați pe care el "ii pune" în corp pentru scopul Său. (1 Cor. 12:18). E un ajutor, de exemplu, de a vedea chiar unde zace rătăcirea și de asemenea de a recunoaște respingerea de a apela la tronul de har de a dobândi milă, până când putem aduce ceva în mânele noastre de a ne îndreptăți pe noi însine, aceasta arată că noi nu apăruiem lecție cea mare prin care Dumnezeu de secul e învățat; și a-nume cum că noi toți suntem ne-perfecți, și că noi nu putem face ceea ce noi am voii; pentru aceea a fost necesar ca Mântuitorul să vină pentru scopul de a ne ridica pe noi. Cel ce voește a se îndreptăți pe sine însuși, acela încearcă neputința, și cu cât o învață mai curând cu atâta e mai bine. Noi zilnic să recunoaștem pe Domnul, și dacă greutatea ar fi mare sau mai ușorată, și dacă inima consacratului e blândă în neîntreruptă comunicare cu Domnul întorcându-se către tronul de har numai de cât va afla bine-cuvântare când vre-o greutate s'ar redica, ne așteptând până seara. Dar nici decum să nu fie purtată de noi greutatea peste noapte, când tronul de har e deschis pentru noi în tot timpul; a neglija această ocaziune ar fi o desperare pentru noi și nu ar fi în unire cu Cuvântul Domnului.

§2. Durerea pe cari unii o întâmplă e că, după ce vin la tronul de har ei nu desăvârșesc binecuvântarea pe care o caută, —ertarea pă-

catelor și împărtășirea cu părintele. Durerea poate fi una din trei cauze: (1) Lor poate să le lipsească credință; și pe când afacerea Domnului în timpul prezent e după credință, nimic nu poate fi dobândit fără credință. "Facă-se (ie după credință ta". (2) ar fi neglijat nedreptatea care au făcut'o și mărturisă; sau că păcatul s'a făcut în contra Domnului, ei caută pace fără ca ei să ceară ertare; (3) Nu în puține cazuri de acest fel sub observarea noastră, greutatea sau durerea a fost din cauza că suplicanți (devotați) nici odată nu au făcut o consacrare cuvincioasă Domnului; ei caută pace Dumnezească, și bucurie și strălucirea Soarelui de har—căutând binecuvântările reprezentate în lumina sfeșnicului (policandru-lui) de aur și în punerea pânzelor cortului întrunirei, pe când ei fură în realitate afară de acestea, afară de consacrare,— afară de aceea Preoțime Regească— numai Leviții au fost acei cari au primit acest dar deosebit sau privilegi a timpului prezent în zădar.

148 §1. Propria vindecare (leac) a lipsei de credință ar fi cultivarea ei prin studierea cuvântului lui Dumnezeu, cugetând asupra bunătății Sale din trecut și prezent, și sirguindune a realiza că el e milostiv, "de tot abundant" mai mult de cât noi am fi cerut sau cugetat. Vindecarea pentru a doua greutate sau durerea ar fi una promptă, și deplină scuză, și pe atâta pe cât e cu puțință; a împăca nedreptatea și a despăgubi paguba făcută, și apoi a se întoarce către tronul de har într-o deplină asigurată de credință. Vindecarea pentru a treia durere sau greutate ar fi de a face o deplină consacrare pe care Domnul o cere din partea tuturor cari voesc a avea privilegiul special și aranjamentele acestei Vârste.

§2. Altă clasă de consacrați, dar cu dureri spirituale, le lipsesc considerare. Acestea cari se par a fi îndreptățiți prin credință și sinceri în consacrarea lor, să pare că fac puțină înaintare sau nici de cum spre a stăpâni corpul lor. Într'adevăr, în unele cazuri ar apărea că credința lor în bunătatea și mila lui Dumnezeu, a scos rădăcina temerei și i'au lăsat incredințați la mai multe ispite prin slăbiciunea corpului mai mult de cât nainte —când au avut mai puțină cunoștință despre Domnul. Aceștea au experiențe foarte încercătoare, nu numai pentru ei ci și la întreaga casa credincioasă cu cari ei vin în atingere;— viețile lor să par a fi o moștenire de lipsă și pocăință, unii pe calea financiară necuviincioasă, alți vinovați pe alte cât morale și sociale.

149 §1. Ce e leacul sau vindecarea acestor lucruri? Noi răspundem că ei să fie cu deosebire informați că ca Creatură Nouă nu va fi compusă numai din acești cari fac legământ de tăgăduire de sine și sacrificare de sine și de lucrurile pământești și a umbla nu după corp ci după Spirit; dar acești cari din cauza credinței în voința Sa să sirguesc a ținea acest legământ vor fi socotiți ca învingători de acela care cetește inimile. Ei trebuie să fie instruiți că metoda potrivită de înaintare pentru toți cei consacrați e că după ce au fost eliberați prin Fiul ei să fie doritori a dobândi to-

afe binecuvântările cari au a le întâmpla la fericirile Divine, și că ei să fie binevoitori de a deveni servi legământului. — deosebindu-se cu siguranță, cu mărginire, în legătură, în privința cuvintelor lor, conducerii lor, cugetelor lor; și cu sinceritate dorind Domnul în rugăciune și în ajutor după cum le este promis, rostit în cu ințele Sale către Apostoli, "Harul meu este destul pentru tine; puterea Mea să desăvârșește în slăbiciuni". Tot deauna când ei află că au greșit ei n'au să facă numai despăgubire celor vătămați, ei tot odată au să mărturisească Domnului, și prin credință au să primească de la El ertare; — ei trebuie să promite Domnului că ei vor căuta a trăii cu cea mai sinceră băgare de seamă pe viitor, și să îmulsească mărginirea la libertățile lor în această linie de slăbiciuni aretate prin cele din urmă lipse.

§2. Astfel privighind și rugându-se, și fiind cu grijă în afacerile cuviincioase a vieții și a "prinde în captivitate ori ce cuget" spre a face voia Domnului în Christos (2 Corint. 10:5), și apoi nu va dura mult până ce ei se vor asigura pe ei înșiși și apoi frații vor respecta sinceritatea inimii lor, și a umblat în viața așa de înțelept ca toți să fie în stare a deosebi; nu numai că ei au fost cu Isus, dar cum că au și învățat de la El, și au căutat și întrebuințat ajutor spre a dobândi învingerea peste slăbiciunile lor. Cazurile unor astfel de frați sau surori ar veni sub capul despre care Apostol ne amintește "Umblători fără de rânduială" — ne umblând după exemplul Domnului și a Apostolilor. În alt capitol noi vom vedea direcția Domnului în privința modului în cari acești slabi în corp și cari aduc necinste și neîncredere asupra cauzei Domnului cum au a fi ei tratați de către frați.

150 §1. Aici noi ne însemnăm ori și cum că pe atâta pe cât se vede că dau dovezi de pocăință pentru umblarea lor cea rea și au dorință de a merge pe calea adevărată și continuază în credință și încredere în Domnul, ei trebuie să fie estimați ca frați; — totuși dacă ar fi necesar s'ar putea restrânge societatea de la ei până când s'au dat pe față, printr'o demonstrație pipăitoare de putere și har în inimile lor în restrângerea slăbiciunilor lor corporale. Ori și cum ei trebuie să fie incunjuțați a crede că Domnul e foarte milostiv celor cari se încred lui și acoror inimă dorește calea Lui, cu toate aceste ei nu pot fi incunjuțați a aștepta că ei ar fi vre'o dată socotiți vrednici la clasa învingătoare până când ei nu vor deveni așa de sinceri în zelul lor pentru dreptate așa că corpul lor să arete oare cari dovezi considerabile de supunere la Mintea Nouă (Spiritul Sfânt).

§2. Noi am văzut pe unii consacrați din poporul Domnului într'o condiție săracă și de plâns: sinceri dorind o deplină societate cu el, pe când încă lipsea instrucțiile necesare cum să fie dobândite. Adevăr ei au Biblia; dar atențiunea lor a fost chemată în lături de la ea și ei au luat seama mai mult la învățători și la catechismuri, etc., alergând după tradițiunile oamenilor și nu după Mintea Spiritului lui.

spirituală. Resultatul a fost că ei nu s'au îndestulat cu formalismul, și încă n'au știut cum să se apropie de Domnul cu toată inimă, pentru că ei n'au știut despre bunătatea și bogățiile harului Său în Christos Isus, și despre marele Plan de mântuire pentru lume, nici despre chemarea Bisericii la Natura Nouă. În această condiție de perire, lipsește mai întâi de toate, "Faptele sincer și curat a Cuvântului", și după aceea mănăcare mai puternică a descoperirii lui Dumnezeu. Pe așa unii iubiți cu toate acestea nu avem să'i desprețuim sau să'i neglijăm, după ce am realizat că ei au părăsit de a mai fi în sânul bisericilor, și că ei au fost înduplicați de a căuta după alt ceva de a-și mângăia foamea inimii — ceva din petrecerea lumii, etc. Noi am cunoscut pe unii din această clasă cari s'au așezat jos părăndu-le nepăsare de lucrurile spirituale după ce au încercat în zădar în felurite direcții a afla unele îndestulări sufletești; dar primind "Adevărul prezent" ei au înflorit în harurile spirituale și în cunoștință în modul cel mai însemnat. Noi credem că sunt încă mulți de acestea între feluritele secte, și că privilegiul acelor cari au primit lumina adevărului prezent a le întinde o mână de ajutor de a'i scoate afară din întuneric la minunata lumină, afară din perirea spirituală la supra-abundența harului și adevărului. Dar a fi întrebuințat de Domnul a binecuvânta pe așa unii, e de lipsă că atâta înțelepciunea cât și harul să fie căutate în cuvântul lui Dumnezeu, și acestea să fie exercitate cu bunăvoință, cu credincioșie și stăruință.

INDREPTĂȚIREA ARE A FI CUPUNDATA ÎN SANCTIFICARE

151 §1. Noi deja am aretat că îndreptățirea nu e numai o simțire mentală în faptul că Christos a murit ca un Rescumpărător al omului și că binecuvântările de ispășire (impăcare) cu Dumnezeu au fost astfel dobândite pentru rasa, dar că în adaus, de a deveni un credincios îndreptățit o hotărâtă cantitate de **Consacrare** e cerută. Indreptățirea să înțelege o recunoștință a faptului că păcatul face peste măsură păcătos (Rom 7:13), și o dorință de a înceta de la el — a fi liber de puterea lui. Și tot odată de la pedeapsa lui; — o dorință pentru a fi drept și în armonie cu Dreptul Judecător și unire cu toate legile dreptății Sale. Să înțelege, ori și cum, că credinciosul s'au așezat mintea lui, voia lui de a urmări dreptatea în toate afacerile vieții sale. Credința în Rescumpărătorul, care e însoțită prin așa o consacrare care aduce îndreptățire, dar nu se înțelege sacrificii. Dumnezeu are drept a cere ca toate creaturile Sale să dovedească dreptate ori alt cum trebuie să se considere străini de la El și neamici. Dar Dumnezeu nu cere ca să sacrificăm viețile noastre în serviciul Său, nici pentru ori ce altă cauză. Sacrificiul e așezat în Scriptură ca un fapt voluntar — care nu e cerut prin lege, de și are a fi, după cum Apostol declară, "Un serviciu înțelept", și el ne îndeamnă pe noi — "Eu fraților vă rog prin mi-

voastre un sacrificiu viu, sfânt și bineplăcut lui Dumnezeu, care e serviciul vostru cel înțelept —Rom. 12:1.

152 §1. Cu uni, o consacrare de sacrificii poate urma foarte curând credința în Domnul și doresc a umbla în căile Sale de dreptate la care ei au ajuns; dar trebuie să urmeze, nu poate înainta, pentru că după cum am văzut deja, noi trebuie să fim îndreptățiți prin credință mai înainte de ce noi avem ceva de jertfit Domnului care El ar putea primi pe altarul Său ca dimpreună sacrificii cu a Rescumpărătorului. Cu alți o consacrare de îndreptățire e dobândită și urmată pentru oare cât timp înainte de a se cugeta de o **completă** consacrare sau sacrificii a intereselor pământești Domnului și cauzei Sale care e chiar considerată. Dar sub condițiile prezente, acei cari încep pe calea îndreptățirii, pe calea dreptății, pe calea armoniei cu Dumnezeu nu voi merge foarte departe dealungul acestei căi până ce vor întâlni împotriviri, ori din lăuntru ori din lume ori dela adversarul.

§2. Ei află calea dreptății că e gradual una înaltă tare devenindu-le tot mai treptată și mai grea. A continua pe dealungul acestei căi în mijlocul condițiilor prezente, va costa în fine sacrificiul intereselor pământești, poftele și pretinderile, etc. Aici împărțirea căii a ajuns; o cale, care duce sus la mărire, onoare și nemurire, la care se poate intra printr'o poartă josnică de umilință, negare de sine și sacrificare de sine. După intrare va afla că e o cale bulgăroasă, în care totuși ajutorul nevăzut a spiritelor alina călătorilor; și stăruință va avea toate lucrurile conspirând pentru bunul cel mai înalt a lor, și făcând membră lor definitivă la Creatură Nouă și participarea lor la mărețul lucru a Impărăției Miliniale. La această cale de intrare, care semnifică **deplină consacrare** chiar a sacrificia —până la moartea mulți credincioși îndreptățiți se opresc puțin în loc socotindu-și cheltuețele (spesele), înainte de a intra, ascultând la vocea de chemare din cuvântul Domnului, întărindu-și inimile lor spre a putea intra în această călătorie și sub asigurările ei bune.

153 §1. Afară de aceasta poartă de intrare sunt numeroase alte drumuri, prin cari mulți au ajuns așa departe a căuta un drum sau cale mai ușoară care să ducă la mărire, la onoare și nemurire—dar toate înzădar. Sunt sute de căi de acelea, unele cari se încarnesc puțin în sus cari ar avea o măsură de tăgăduire de sine; unele trăgându-se și mergând în jos din ce în ce tot mai mult spre fericirile și prospectele lumii. Nici pe una din acestea căi nu pot fi aflate promisiunile inspiratoare cari aparțin numai la acei cari intră pe poarta josnică de sacrificii—la "calea strâmtă" în societate cu Domnul lor prin abdicarea ambițiilor lor pământești—pentru a dobândi amicitie de societate cu Christos Isus în mărirea ce are să urmeze.

§2. Bucurie și pace vine din acel moment de credință în Domnul, primirea ispășirii lui, și deslușirea de a urma dreptate și a se feri de păcat. Această bucurie și pace sunt complec-

te până la josnică poartă până calea strâmtă e ajunsă; dar când cercetarea dreptății cuprinde tăgăduirea de sine și sacrificarea de sine, și acest sacrificii încă nu e făcut, și poarta josnică încă nu e intrată, bucuria și pacea Divină sunt încă întunecate. Ele totuși nu se vor retrage pentru un timp de tot, până când acești credincioși îndreptățiți caută alte căi să servească dreptății, dar mereu iubindu'o, și mereu pretind favorul Domnului, dar fiind înăpoi și refuzând prin neglijență a intra în ea. Deplină bucurie și pace nu poate fi partea a unora ca aceștea pentru că de oare ce ei cunosc că o deplină consacrare a puterii lor Domnului ar fi dar numai "serviciul lor cel înțelept", și un prejudiciu recunoscător care ar fi schimbat pentru favorul Dumnezeesc deja primit în certarea păcatelor.

§3. Mulți continue în această stare de ani întregi, pe când alți călătoresc eară pe căile lumii. Nimenea nu poate deveni nici chiar candidat (denumit) pentru Creatură Nouă până când ei nu intră pe poarta josnică de sacrificii de sine însuși. Pentru un timp considerabil, Domnul nu'i taie pe aceștea de privilegiile speciale, cari sunt dăruite lor numai cu privința de a-i conduce pe dânși la poarta josnică; totuși neglijând ei a intra ei cu virtutea vor mărturisii că ei au primit de la Dumnezeu (certarea păcatelor conducător la această poartă) în zădar"; pentru că au venit la aceste condiții, ei refuză sau neglijesc de a se folosi de o "speranță a chemării noastre". Domnul intr'adevăr ar putea zice cătră așa uni;—Eu retrag de la voi de odată toate privilegiile speciale de ori ce fel, voi nu sunteți vrednici de favorul Meu cu nimic mai mult de cât cei remași a lumii, și voi veți avea tot același privilegiu numai și ocașuni cari mi-am propus să le întind la toată omenirea în decursul Vârstei Milineului; dar nu mai mult privilegiuri speciale, mila, îngrijirea, atențiunea, etc., de la Mine în viața prezentă, dar nici o ocașune specială în viața viitoare. Dar El nu face aceasta de odată, ci El are îndelungă rebdare cu mulți.

154 §1. Mărețele și prețioasele promisiuni a Cuvântului așa de exemplu, cași acelea cari ne asigură că "toate lucrează împreună spre bine celor ce'l iubesc pre Dumnezeu"—se aplică numai la acei cari au fost favorați de Dumnezeu și au fost conduși la o poartă josnică la sacrificarea de sine, și bucuroși au intrat, pentru că numai uni ca aceștea iubesc **pe Dumnezeu** într'o măsură supremă—mai mult de cât pe ei înșiși. "Toate lucrurile sunt a lor pentru că ei sunt a lui Christos și Christos a Lui Dumnezeu". Ei au intrat în școala lui Christos, și toate instrucțiile și încurajerile și disciplinile vieții lor sunt regulate după cuvântul Domnului pentru cea din urmă pregătire a Impărăției. Dar așa lecții, instrucții, și binecuvântări nu sunt pentru acei cari refuză a intra în această școală—cari refuză de a supune voia lor sub voia Marelui învățător.

§2. Vorbind strict, acei cari primesc darul lui Dumnezeu în zădar nu au un fondament propriu pe care să se apropie cătră Dom-

nul nici chiar prin rugăciune; că pentru ce cineva să aștepte deosebită îngrijire și ocaziune specială de la Domnul pe când ei au neglijat a face o reîntoarcere dobândă cuviincioasă de binecuvântările deja primite? Să judece el, că din pricina că a primit deja o binecuvântare de la Domnul spre înțeleptire și îndreptărire, și pentru aceea să fie Domnul obligat a'i da mai multă milă? Să nu judece el mai bine, că dacă a primit aceste binecuvântări de la Domnul mai pe sus de toate celea-lalte favoruri cari sunt la dispoziție pentru rasa mântuită, el deja a avut mai mult de cât a fost să fie partea lui? Lipsind de a urma în armonie cu voia Domnului, el mai bine ar aștepta ca favorurile și binecuvântările Dumnezești să treacă pe lângă el la acei cari nu au avut așa mari privilegii, și cari pentru aceea nu au desprețuit în aceeași măsură grațioasă oferare a Domnului? Dar Domnul e foarte compătimitor și mult milostiv, și de aceea noi am putea aștepta că pe atâta pe cât uni ar rămăna în starea de credință către Domnul nu ar fi de tot respinși de Domnul.

155 §1. Ce ar fi leacul pentru acei cari se află în această stare, și dorește a fi deplin a Domnului și pretind pe deplin favorul Său? Noi răspundem că cursul lor ar fi ca ei înșiși să se deie o deplină consacrare Domnului, asigurându-i lui voia lor cu privire la toate; ținta lor speranța lor, privirile lor, însemnătatea lor și chiar vicțile lor pământești să fie asigurate Domnului; și în schimb ei să primească ca lege și regulament pentru conducerea din viitor, conducerea cuvântului Său și a Spiritului și a providenței Sale; asigurându-i că aceste vor lucra pentru ei nu numai rezultate mai glorioase cu privire la viața ce are să fie, dar tot odată mai mari binecuvântări de inimă în viața prezentă.

§2. Cum să facă ei aceasta? Noi răspundem, că acestea să fie făcute, din inimă, cu reverență, în rugăciune;—atingerea să fie definitiv făcută de Domnul, și dacă e posibil cu o voce tare; și grație divină, milă și binecuvântare să fie cerută, ca cel mai de lipsă ajutor spre a duce la îndeplinire sacrificiul.

§3. Și ce trebuie făcut când cineva dorește după Dumnezeu, și nu se simte pe deplin gata a face o complectă asigurare de făcut voi lui Dumnezeu? Noi răspundem, că ei să meargă la rugăciune la Domnul despre această afacere, și să ceară binecuvântarea lui în studierea Adevărului că așa ei să fie învredniciți din ce în ce mai mult a recunoaște, mai întâi înțelepciunea serviciului; al doilea sigurul rezultat de binecuvântare; al treilea credința lor de a păzi promisiunile grațioase pentru ajutor și întărire făcute clasei sacrificatoare de sine. Ei de asemenea să ceară de la Domnul ca să'i învrednicească a cântări și a valora lucrurile pământești;—ca ei să fie învredniciți de a recunoaște, și dacă e de lipsă să întâmple și experiențe, să afle cât de trecătoare și nemulțumite sunt toate lucrurile legate cu egoismul (iubire de sine) din timpul prezent, și lucrurile după cari mintea noastră se întinde;—ca ei astfel să fie în stare a face o

consacrare și a prețui privilegiul dăruit lor și așa pune plăcerea pe lucrurile deasupra și nu pe lucrurile de jos, și a sacrifica pentru ele.

156 §1. Alt punct se ridică aici: în privința faptului că "chemarea înaltă" e încheată, și că pentru aceea cel consacrat nu ar fi pe deplin asigurat pentru o ocaziune de a dobândi premiul la Natura Nouă, și gloria, onoarea și nemurirea—ce diferență ar face aceasta în privința consacrării? Noi răspundem că nu ar face diferență: consacrarea e lucrul cel mai înțelept și potrivit curs (mergere) pentru poporul Domnului ori și cum;—deplină consacrare să cere de la acei cari vor trăi și vor lua parte la binecuvântările din vârsta Milineală—consacrarea nu va putea fi făcută mai scurtă de cât acuma. Încât vor resulta resplățile și ocaziunile; noi deja am aretat după înțelegera noastră, mulți vor fi primiți încă în privilegiul "chemării înaltă", a lua locul celor ce deja au fost consacrați dar nu vor "alerga spre a dobândi premiul", și pentru aceea le va fi nesocotită alergarea lor de mai înainte. Dar, noi putem fi siguri că nimeni alți nu vor fi primiți la aceste privilegii de cât numai dacă mai întâi au intrat prin poarta josnică (strămtă) de consacrare și sacrificii.

§2. Probabil, că a fost adevărat despre toți acei cari au intrat prin poarta strămtă (josnică) că ei nu au văzut că la nici un înțeles pe deplin mărețele binecuvântări pe care Dumnezeu le are în magazinul Său pentru credincioșii Săi Creatura Nouă; și au văzut mai întâi numai serviciul lor înțelept, și apoi au învățat mai mult în privința lungimelor, lățimilor, înălțimilor și adâncimilor bunătății lui Dumnezeu și privilegiurile lor la Chemarea înaltă. Așa și cu aceștia cari acum intră: ei nu pot pe deplin a apreția lucrurile spirituale cerești până când mai întâi n'au ajuns punctul de a-și preforma serviciul lor cel înțelept intro deplină consacrare. Și noi putem fi siguri că ori și cari consacrați cari au preformat o deplină sacrificare de sine înșiși în interesul Domnului și a cauzei Sale, după ce clasa cerească e complectă, vor afla că Domnul are alte multe binecuvântări de alt fel cari să le deie; și toate binecuvântările Sale sunt numai pentru așa consacrați și sacrificători de sine. Posibil că să fie socotiți cu bătrânii profeți cari au dispozițiile de sacrificare cari sunt plăcute lui Dumnezeu, cari au trăit înainte de "chemare înaltă".

PRIVIRI PRACTICE DE SANCTIFICARE (SFINȚIRE)

157 §1. Considerând confuzia generală a învățătorei răspândită printre creștinătate în privința Planului Dumnezeesc, și îndreptățirea și sfințirea care e anumită în Scripturi, nu ar avea să fie de minune la aceea, confuzie considerabil răspândită. O privire greșită, ținută totuș de o mică parte din poporul Domnului, dar care e spre vătămarea lor, e o pretindere de sfințenie actuală și perfecțiune, reprezentată câte odată în adevărea adorare, cum că ei "nu au păcătuit de ani întregi" etc. Aceștia își află paralelului din ziua Dom-

nului, cari "se incredeau în ei înșiși că ei sunt drepți, și desprețuiau pe alți", și cari au simțit această dreptate de sine, au neglijat privilegiurile și mila pregătită pentru dânși prin lucrul de rescumpărare a Domnului.

§2. Acesta așa umilit "popor de sfințenie" și "popor fără de păcat", ori și cum s-au întors inimile lor în lături de la credința în Domnul într-o măsură considerabilă, —de asemenea și credința în lucrul de rescumpărare și de a baza în meritul sacrificiului Său, etc., pentru că de ce să se bazeze pe meritul ori pe harul Lui dacă ei pot să țină legea lui Dumnezeu perfect? O greutate conducătoare la poziția lor e o lipsă de reverență (cinste) pentru Domnul, și alta e că ei se prețuesc foarte mult pe ei înșiși. O reverență pentru Domnul ar vedea grațierea Lui, majestatea Lui și însăși perfecțiunea caracterului Său, și o proprie estimare de ei înșiși cari grabnic l'ar convinge pe ei (după cum convinge pe alți) că ei sunt departe de scopul lui Dumnezeu în lume, și în fapt și cuget.

158 §1. Altă clasă așa numită "Poporul sfințenie" nu merge la aceeaș culme de afacere de a se pretinde fără de păcat, dar recunoscând neperfectiunile, pretind sfințenie, sancționare întreagă, etc., pe temelul încunjurării păcatului —a trăi fără de păcat, etc. După cum s'a deja aretat, noi ne deplin suntem în unire cu aceea că toți cei adevărați consacrați trebuie să încunjure păcatul. Greșul acelora pe cari noi îi criticăm, e aceea că ei consideră că această încunjurare de păcat e lucrul lor temelnic și scopul consacării lor. Ei au înțeles greșit toată afacerea: nici o creatură de a lui Dumnezeu nu are drept a pocătuși; ei a se abține în lături de la păcat—, de la aceea ce el nu are drept a face—, nu ar putea nici într-un sens cuviincios a fi chemat sau considerat un "Sacrifici". Cuvântul lui Dumnezeu nicări nu ne învață a sacrifica păcate. Acești iubiți pretini, cari nu merg mai departe de cât la așa o consacrare de a se feri de păcat numai, apoi cu aceasta au mers așa departe cât și toți cei îndreptățiți au a merge; și nu au intrat prin poarta strâmtă de sacrificare de sine, care semnifică de a preda toate celea ce le ai cu drept, cele legitime și proprie; asigurarea binevoitoare de toate celea cu care noi am putea servi mai bine Domnului și cauzei Sale.

CRISTOS NI S'AU FACUT RESCUMPERARE

§2. Cuvântul rescumpărare aici întrebuințat în sensul de scăpare, eliberare, mântuire, după cum lucrul de rescumpărare au eșit—rezultatul unui preț de rescumpărare, sau un preț îndestulător dat. Cugetul conținut în cuvânt ne au dus până la capătul învingerei deplină a Bisericei, la deplină condiție de naștere a Creaturii Nouă—, de și în textul nostru s'ar putea foarte potrivit a fi aplicat de asemenea mijlocirea și eliberarea (scăparea) întâmplată a credincioșilor toți pe calea îngustă atingând mântuirea cea mai măreață de capitenie, în mărire, onoare și nemurire la învierea dintâi.

159 §1. Apostol ne asigură că sacrificiul

Domnului a fost deținut pentru noi, "rescumpărare eternă", care a complectat o eliberare vecinică din legăturile păcatului și de la pedeapsă—moartea. (Ebrei 7:25; 9:12). Într'adevăr, această rescumpărare e pentru lumea întreagă; și în fine Domnul nostru va pregăti la toți acei cari vor veni în armonie cu cererile Dumnezești o rescumpărare eternă atâta de la păcat cât și de la pedeapsa lui —care este moartea. Dar după cum noi deja am văzut, (vezi Cortul întrunirii Pagina 90), această scăpare eternă, care în Vârsta viitoare va fi întrebuințată la toată lumea întreagă prin aducerea tuturor la o deplină cunoștință a Adevărului, și sub stăpânirea Impărăției lui Dumnezeu, acum în timpul prezent e aplicabilă numai la casa credincioasă—și numai la acei cari cu întregime umblă în sacrificarea lor în urmele Preotului Mare ca membre a "Preoțimeii Regească". "Mântuirea lor eternă" de la păcat și moarte vor fi ca membre la Creatura Nouă, încoronați cu mărire, onoare și nemurire.

§2. Deci noi să examinăm și alte texte în care tot acelaș cuvânt în grecește *Apolutrosis* (scăpare) rescumpărare mântuire e tradus mântuire. Domnul nostru îndreptându-ne către mântuirea care a ne fi adusă nouă prin învierea dintâi, zicând la unii cari trăiesc la sfârșitul Vârstei aceștea, cari vor doborâ și discerna semnele sigure a timpurilor. "Redificați-vă sus capetele voastre; pentru că s'a apropiat rescumpărarea voastră. (Luca 21:28). Apostolul vorbind tot la aceea clasă a Creaturii Nouă, îndeamnă zicându-le, și să nu învâstăiți Spiritul cel sfânt a lui Dumnezeu, prin care vați sigilat spre ziua rescumpărării. (Efes. 4:30). În aceste texturi de asemenea nu suntem referați la lucrul de rescumpărare complectat la sacrificiul Domnului Nostru, dar la rezultatele acelui lucru după cum ei vor fi complecțați în desăvârșirea Bisericei care e corpul lui, la învierea dintâi. Tot în aceeaș epistolă (1:7) Apostolul declară, "Noi avem rescumpărare prin sângele lui". El invederat să referă la binecuvântările la care noi luăm parte în timpul prezent prin meritul sacrificiului Domnului nostru, acoperind toate petele noastre și lucrează pentru noi o mult mai mare și minunată valoare de mărire eternală prin aceea că lucrează în noi a voi și a face bună plăcerea lui Dumnezeu. Acest cuget ne ar da o întipărire că *Christos ni s'au făcut nouă scăpare* în timpul prezent; —care ne dă învingere în conflictele din prezent după cum în fine ne va da o învingere de a ne face perfecți în asemănarea Lui.

160 §1. Acest cuget e întins mai departe tot de acelaș scriitor, care ne asigură Romani 3:24, că mila lui Dumnezeu ne a îndreptătit și făcut liberi (și continue a menținea îndreptățirea noastră pe atâta pe cât noi rămânem în *Christos*) "prin rescumpărarea care e în *Christos Isus*", și care i-și va ajunge complectarea ei, pe atâta pe cât noi înțelegem, când vom fi făcuți asemenea Lui, și l' vom vedea după cum El este, și ne vom împărțiși în glorie în ziua rescumpărării (eliberării). Tot

in acea epistolă (8:28) Apostol vorbește despre complectarea rescumpărării noastre, și cum trebuie să așteptăm după ea până la timpul convenit a lui Dumnezeu. După ce ne au ațintit la faptul că toată creatură geme și suspină în durere dimpreună..... așteptând după descoperirea fiilor lui Dumnezeu (glorificarea) Creaturii Nouă, el adaugă, și nu numai ei dar și noi de asemenea (chemați și concepuți la Creatură Nouă) cari avem fructul cel dintâi a Spiritului, chiar și noi înșine suspinăm în noi așteptând înfierea, anume până la **rescumpărare** (eliberării) corpului nostru" —Corpul lui Christos, Biserica, la care Isus e Capul și noi membrele înaintătoare. Acesta va fi capătul lucrului de rescumpărare cu noi; pentru că deși noi luăm parte în multe binecuvântări și avantajuri la timpul convenit, noi totuș nu vom dobândi rescumpărarea noastră în deplin până atunci. —Romani 8:20-23.

§2. Cu privire la condițiile noastre din present—împărtășirea la rescumpărare care e deja a noastră—, Domnul declară, "Cel crede în sine are viață eternă" (Ioan 6:47), și Apostol de asemenea, "Cel ce are pe Fiul are viață (1 Ioan 9:12). Noi nu avem a înțelege crezând că acestea sunt numai niște consimțiri mentale cu oare cari fapte în legătură cu planul Divin de mântuire ci o credință în sacrificiul de ispășire și în unire în contra păcatului —o credință vie aretată din ascultarea inimii. Deasemenea noi nu avem a înțelege însemnătatea că credincioșii au viață eternă în sensul deplin a cuvântului— în sensul că din întâmplare va fi a lor învierea dintâi. Mai bine noi avem a înțelege că credincioși consacrați sunt concepuți la o înnoire de viață nouă a început în ei, în sensul că voia lor e permisă de Dumnezeu ca început de Creaturi Noi cari vor fi la învierea dintâi.

161 §1. Noi avem a înțelege această adevărată în deplină armonie cu declarația Apostolului că noi suntem mântuiți prin speranță —prin credință— recunoscuți, mântuiți, nu mântuiți complet încă. Pe când noi avem a aștepta cu îndelungă rebdare până la îndeplinirea lucrului lui Dumnezeu care l'a început în noi —să așteptăm după "grație" (mântuire) care ne va fi adusă nouă la descoperirea lui Isus Christos, — "când vom deveni glorificați între sfinți Săi". —2 Tesal 1:10; 1 Petru 1:13.

§2. Rescumpărarea care e în Christos Isus —la care noi luăm parte acuma, precum și aceea ce are a fi îndeplinit în noi— ori și unde în Scripturi e asemănat cu sacrificiul care Domnul nostru l'a făcut spre beneficiul nostru. Pe când moartea lui a compus prețul pedepsei noastre, învierea lui a fost cea mai de lipsă; pentru că un mântuitor mort nu ar fi

putut ajuta pe cei rescumpărați ca să'i fce la ceea ce a fost pierdut. Și însăși experc. Domnului nostru în legătură cu sacrificiul, suntem asigurați pentru că îl face în stare mai mult pentru lucrul Său cel mare de erarea a creaturii gemătoare care a cumpărat prin sângele Său. Apostol declară, "In acea El însuși a suferit fiind ispitit, El e în stare să ajute pe cei ce se ispitesc" —e în stare a'i scăpa de ispite care alt cum ar fi învinși. "El nu va suferi ca noi să fim ispitiți mai mult de cât suntem în stare, dar dimpreună cu ispite va pregăti o cale de scăpare". El poate permite ca noi să alunecăm dar pe atâta pe cât noi sperăm în El, El nu va permite ca noi să fim aruncați de tot jos —a cădea în a două moarte.— Ebrei 2:18 1 Corinteni 10:13.

§3. Dacă El ne ar permite ca noi să alunecăm acestea ar fi mijloace la timp convenit pentru învățătura lecțiilor noastre valoroase în privința slăbiciunilor și a lipsei noastre de a căuta la El ca la Păstorul precum și Rescumpărătorul nostru, și a simți slăbiciunile noastre, că prin acele lecții noi să devenim mai tari în Domnul și puteri Lui, El e pus înaintea noastră ca și Preotul Mare al nostru, în stare a simți și compătimi cu slăbiciunile noastre având puterea deplină a ne ajuta în oara ispitei noastre. El cu deosebire e amintit a fi și a avea milă cu cei rătăciți, "și fiind în stare a mântui" mai ales pe cei ce se apropie de Părintele prin mijlocirea Lui și cari continue a rămânea în El și credință vie, cari înduplică ascultarea din toată puterea. Astfel noi avem a ne bucura în Rescumpărătorul ca și un Eliberator din present, precum și Mântuitor de la groapă, printr'o înviere; —Îndeplinitorul credinței noastre — Ebrei 2:17, 18; 4:15, 16; 5:2; 7:25, 26.

"O Tu Dumnezeu mântuirii noastre.
Rescumpărătorul nostru de la tot
păcatul,

Tu ne ai chemat într'o stare
Care din a nost merit a o dobândi nu
avem putere.

Oh noi te laudăm pe Tine,
Pe când noi stăruim a intra în lăuntru.

" În urmele mântuitorului nostru,
Zilnic vom stărua a umbla;

Și năcazul nostru ca străini în lume
Ne va trimite la Stânca noastră.

Unde apele ei reînsufleșesc turma obosită!
"Noi cu El vom mărturisi vestea

Grației Părintelui Ceresc;
Arătând cum au eliberat pe cel încătușat
Pe toată rasa noastră ruinată și
pierdută.

Ah! ce milă Părintească
Ah ce glorioase raze pe glorioasa Lui
față!"

Intrebarile Din Volumul al 6-lea Cap. 3.

Caută-le după paragraf și după pagina din "Turnul Vegheator", numerile amintite aci sunt paginile și paragrafurile din Volum, (§) însemnat se află potrivit cu fiecare pagină în Turnul Vegheator însemnat (TV). Pagina P.

Intrebarea (99). Ce este datorința noastră cea dintâi continuată cu privire la ne-perfecțiunile noastre în corp? 136 §2 TV. P 118

(100) Ce efect (resultat) va avea sancționarea adevărată asupra vieților noastre? 137 §1. TV. P. 118.

- (101) Ce are a fi motivul (indemnul) cel mai principal a tuturor energilor noastre? 137 §1. TV. P. 118.
- (102) Domnul nostru s'a rugat "sfințeștei intru adevărul Tău". Ce fel de adevăr poate produce sfințirea spre a fi primită lui Dumnezeu? 137, 138, TV. P. 118, 119.
- (103) Ce fel de indemnare s'a dat din cele mai excelente de către Apostol Pavel? 139, TV. P. 119.
- (104) Cât de multă împărtășire de bucurie are a fi așteptată în sanctificare? Sunt pricini Scripturale de neobicinuite descoperiri (manifestări) pe din afară sau bucurii ce dovadă că Domnul a primit? 140, TV. P. 119.
- (105) Unește (comparază) experiențele a celor persoane consacrate cari au fost născuți de părinți creștini cu viețile celor cari nu au fost favorați astfel. 141 §1. TV. P. 120.
- (106) Ce e dovadă că voia Domnului a fost a lăsa așa multe lucruri în asemănare întunecate înaintea prejudiciului omenesc? 142 §2. TV. P. 120.
- (107) Ce e semnificat prin "deschiderea ochilor înțelegerei noastre", și cum e tipificată în icoanele intrunirii? 143 §1. TV. P. 120.
- (108) De când simțirile noastre atârnă așa de mult pe cumpătările (temperările) noastre, cum putem noi întâpla binecuvântările perpetuale de bucurie și de credință? 143 §2. TV. P. 120.
- (109) Ce e cauza "născuților noui pămanțesii", cari vin între cei consacrați și Domnul? 144 §1,2. TV. P. 121.
- (110) La ce fel de dureri se referă psalmistul zicând, "Cel ce vindecă toate durerile tale"? Psalm 103:25. Și cum sunt ele vindecate? 145 §1. TV. P. 121.
- (111) Ce fel de greș e făcut adese ori de către Creatura Nouă cu privire la boalele și durerile sufletului? 145 §2. TV. P. 121.
- (112) Ce mers convenit să luăm noi în aceste cazuri? 146 §1. 147 §1. TV. P. 121, 122.
- (113) Ce fel de trei greutăți trebuie să fie întâlnite de unele Creaturi Nouă în venirea către Tronul de har? 147 §2. TV. P. 122.
- (114) Ce sunt lucrurile potrivite pentru greutățile acelea? 148 §1. TV. P. 122.
- (115) Amintește o altă clasă de consacrați dar bolnavi spiritual, și prescriește leacuri pentru așa condiții. 148 §2. 149, TV. P. 122.
- (116) Ce să fie deci conducerea către acei cari "umblă fără rânduială"? 150 §1 TV. P. 122
- (117) Cum au a fi tratați consacrații Domnului cari sunt într-o stare săracă și de pe-jre? 150 §2. TV. P. 123.
- (118) E consacarea cuprinsă într-o îndreptărire primită? 151 §1. TV. P. 123.
- (119) E cu putință a merge așa de parte pe calea îndreptăririi fără să ajungă poarta negării de sine—deplină consacrară până la moarte? 152 §1, 2. TV. P. 124.
- (120) Ce este caracterul unor pe căi afară de poarta de deplină consacrară? 153 §1. TV. P. 124.
- (121) Pe ce cale numai să poate dobândi deplinătatea bucuriei și a păcii care vine cu primirea lui Christos Mântuitorul nostru? 153 §2. TV. P. 124.
- (122) Acei cari refuză de a se consacra sunt ei numai de cât curmați de la binecuvântările Divine? 153 §3. TV. P. 124.
- (123) Cui numai aparțin scumpele și prețioasele promisiuni a lui Dumnezeu? 154 §1. TV. 124.
- (124) Pot aceste cari cad de a se consacra să eie parte la privilegiurile de rugăciune? 154 §2. TV. P. 124.
- (125) Ce curs (mers) trebuie să fie luat de acei uni cari doresc și mai departe a avea favor de la Domnul? 155 §1,2. TV. P. 125.
- (126) Ce are să fie făcut de uni cari doresc după Dumnezeu, cari nu e pe deplin gata de ași preda inima lui Dumnezeu? 155 §3. TV. P. 125.
- (127) În privința acestui fapt că chemarea înaltă s'a încheat în 1881 ce diferență să fie făcută cu privire le consacrară? 156 §1,2. TV. P. 125.
- (128) Amintește vr'o privire greșită de sanctificare de poporul sfințeniei. 157 §1,2. TV. P. 125, 126.
- (129) Explică greșala deținută că întregul lucru de sanctificare e împedecarea păcatului. 158 §1. TV. P. 126.
- (130) Ce e cugetul conținut în cuvântul rescumpărare? 158 §2. TV. P. 126.
- (131) Cum a fost dobândită această rescumpărare și cum să aplică Creaturii Nouă? 159 §1. TV. P. 126.
- (132) Explică folosirea cuvântului Apolotrosis în Luca 21:28 și Efeseni 4:30. 159 §2. TV. P. 126.
- (133) Explică Efeseni 1:7 și unește două aplicări de cuvânt rescumpărare. 159 §2. TV. P. 126.
- (134) Explică Romani 3:24 și 8:20—23. 160. §1. TV. P. 126.
- (135). Cum să crede Domnul nostru Isus Christos ne dă viață eternă? 160 §2 și 161 §1. TV. P. 127.
- (136) În ce chip sunt suferințele Domnului nostru, moartea și învierea asemănată cu rescumpărarea noastră din prezent și viitor? 161 §2, 3. TV. P. 127.

CETII-AI TU CARTEA

"Planul Divin al Vîrstelor"

Studii în Scripturi?

CARE CONTINE UN PUHOIU de LUMINA ASUPRA CARTEI LUI DUMNEZEU, SCRIPTURA.

Ea explică de ce a permis Dumnezeu răul în lume, și cit timp are să dureze. Arată căderea tuturor Regatelor prezente, și stabilirea imediată a împărăției lui Dumnezeu după care noi de mult ne rugăm "Vie Impărăția Ta". Reintorcerea Domnului a doua, ziua de judecată, și alte Subiecturi prominente și interesante pentru creștinii cugetători. Această care lămurește speranța creștinului, și speranța lumii cari nu sunt creștini, întărește credința în Dumnezeu, armonizează Scripturile, și deslușește texturile pînă aci întunecate. Patru milioane sunt pe mesele creștinilor a toate Dominațiunile și sectele.—în nouăsprezece limbi. Cuprinde 356 Pagini legat frumos, costă numai 50c cu poșta plătită. —Adresa: